

Regler bleve anvendelige, skulde indløbe en eller anden mindre Føjel, har det jo ikke nogen mere væsentlig Betydning. Det drejer sig dog kun om, hvorvidt de interesserede Kommuner faa lidt mere eller mindre, af hvad de med Rette kunne gøre Regning paa, men de paagældende Skatteydere selv blive ikke berørte derved. Naar jeg derimod tror, at det har sine Betæneligheder at komme ind paa Skatteindtægtsansættelsen i alle de Kommuner, hvor man ikke hidtil har haft en saadan, forekommer det mig, at der er stærkere Grunde, der tale imod end for en saadan Ansættelse, og mine Grunde ere, at vi nu i Landkommunerne have en ren Formue- og Lejlighedsstat, men at vi ved at optage en saadan Skatteindtægtsansættelse, selv om den ikke bliver lagt til Grund for selve Skatteligningen, dog ved en vis logisk Konsekvens vilde være udsatte for lidt efter lidt at blive dragne ind paa en Indtægtsstat i Stedet for Formue- og Lejlighedsstaten. Dette er Faren. Jeg skal straks derved bemærke, at vi kende dette Forhold fra Købstæderne, hvor man har den Regel, at der med Hensyn til Skatteligningen findes Bestemmelse om Indførelse af Skatteindtægten, og det viste sig ganske rigtigt, i alt Fald i Løbet af den første Snæs Aar, efter at Købstadkommunalloven havde virket, at det førte netop i det Spor, jeg frygter, nemlig at man i Købstæderne mere og mere kom over til en Indtægtsstat, end man egentlig var glad ved. Jeg skal dog tilføje, at jeg tror, at man allerede i Købstæderne er bleven opmærksom paa det Føjel, man er kommen ind paa, og er kommen en hel Del bort deraf, og for saa vidt kan man altsaa drage den Slutning, at det ikke er en nødvendig Konsekvens af Optagelse af Skatteindtægten, at man vil komme bort fra Formue- og Lejlighedsstaten, som jeg tror, at man ogsaa i Købstæderne mere og mere kommer til at sætte Pris paa at holde fast ved. Men som sagt den Frygt er til Stede, og da jeg ikke kan se, at man for selve den mellemkommunale Bestatningsreforms Skyld behøver at indføre denne Bestemmelse, tør jeg heller ikke tilraade den. Hvad ved Siden deraf Spørgsmaalet om Skattevedtægter angaar, er der jo ingen Tvivl om, at man meget vel kunde tænke sig ogsaa i Landkommunerne gennemført Skattevedtægter af en saadan Bestaenhed, at man ikke vilde have Betæneligheder derved, men inden man naaede til en saadan Ordning, forudsætter jeg, at der enten her — hvis vi her udarbejdede Skattevedtægten — eller fra Kommunernes Side — hvis det blev overladt til dem — vilde rejse sig saa store

principielle Stridsspørgsmaal, at det vilde være overordentlig vanskeligt at komme til en Løsning af dette særlig kildne Spørgsmaal, og i alt Fald vilde man være udsat for at rejse en Strid, som maaste kunde række videre, end nogen af os vilde ønske. Spørgsmaalet om Naaden, hvorpaa de kommunale Skatter skulde lignedes, hører jo til den Slags Spørgsmaal, som fremfor andre komme Folk nær paa Livet, og jeg er en hel Del i Tvivl om, hvorvidt man nu er naaet saa vidt, at man — enten her eller i Kommunerne — er moden til at træffe en Afgørelse om Reglerne for denne Bestatning. — Et æret Mindretal har under Nr. 8 gjort et Forsøg paa allerede her i Loven at indføre Bestemmelse om en saadan eventuel Skattevedtægt i det hele for Landkommunerne. Hvis ærede Medlemmer have læst dette Endringsforslag igennem, saa er jeg overbevist om, at man har følt sig tiltalt en hel Del af de deri udtalte Regler. De ere for øvrigt ikke ny, det er Regler, som fortrinsvis, tror jeg nok, ere hentede fra forskellige Vedtægter, der gælde i en Del af Jylland, navnlig i Vestjylland. Det, jeg straks skal bemærke, der interesserer mig derved og ogsaa for saa vidt har min Sympati, er, at man der har faaet Formuebestatningen med i en ganske væsentlig Grad, i en særdeles fremtrædende Grad, saaledes nemlig, at den Indtægt, der habes af Formue, bestaer dobbelt mod den, der habes ved personligt Arbejde. Jeg siger, at jeg anerkender det ærede Mindretal, fordi det har stillet et saa resolut Forslag, thi ærede Medlemmer vilde jo nok lægge Mærke til, at det gaar betydeligt videre, end hvad vi hidtil have dristet os til at opstille her i Tinget med Hensyn til Formuebestatning. Da vi i 1883 havde Forslag fremme om den personlige Bestatning, gik man ikke nær saa vidt. Jeg husker ikke Forholdstallet nøje, men hvis jeg ikke tager fejl, var det vist $\frac{1}{10}$ pCt. af Formuen i Forhold til 1 pCt. af Indtægten. Jeg tør ikke indestaa for Tallenes Rigtighed, men i ethvert Tilfælde var det Forholdstallet, som den Gang havde opstillet, ikke saa stort, som det her er bragt i Forslag, nemlig at bestaate Indtægt af Formue uden videre dobbelt. Jeg har for saa vidt egentlig ikke noget at bemærke mod denne Betragtning, dersom der ikke var andre Hensyn, der ved Siden deraf burde gøres gældende, og vi have der et Fingerpeg i, at den Skattevedtægt, hvorpaa dette Forslag er bygget, er hentet fra Vestjylland. Og hvorfor virker det ganske naturligt og rejsfærdigt der? Det er fordi man vistnok kan antage, at der i Vestjylland gennemgaaende ikke er synderlig